

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně **B. H.**, zastoupené Mgr. Patrikem Šorfem, advokátem se sídlem Praha 2, Polská 1282/16, proti žalovanému **Městskému úřadu Klatovy**, se sídlem Klatovy, náměstí Míru 62, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 11. 2017, č. j. 57 A 96/2017 – 18,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Plzni se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí Městského úřadu Klatovy, odboru výstavby a územního plánování ze dne 11. 1. 2017, č. j. OVÚP/331/17/Ma (dále jen „rozhodnutí žalovaného“), jímž bylo postupem dle § 66 odst. 1 písm. h) správního řádu, ve spojení s čl. II, bodu 12. zákona č. 350/2012 Sb., zastaveno řízení o žádosti pana M. K. ze dne 9. 12. 2009, jíž se domáhal dodatečného povolení terénní úpravy, spočívající v rozdělení stávající vodní plochy Š., na pozemcích parc. č. X a X, v katastrálním území Š. u K. Usnesením krajského soudu ze dne 30. 11. 2017, č. j. 57 A 96/2017 – 18 (dále jen „napadené usnesení“) byla žaloba odmítnuta pro opožděnost.

[2] V napadeném usnesení se krajský soud v rámci posouzení včasnosti podané žaloby zabýval otázkou, zda a případně kdy bylo rozhodnutí žalovaného žalobkyni oznámeno (doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem) ve smyslu

§ 72 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Ze správního spisu krajský soud zjistil, že usnesením ze dne 11. 1. 2017, č. j. OVÚP/331/17/Ma, žalovaný zastavil řízení, zahájené dne 9. 12. 2009 na základě žádosti M. K., ve věci dodatečného povolení terénní úpravy spočívající v „rozdělení stávající vodní plochy Š. na pozemku parc. č. X – zahrada o výměře 953 m² odděluje vodní plochu na parc. č. X – vodní plocha o výměře 427 m² v katastrálním území Š. u K.“ Uvedené usnesení bylo poznamenáno do spisu, o čemž byli účastníci předmětného řízení vyrozuměni sdělením ze dne 16. 1. 2017, č. j. OVÚP/434/17/Ma; žalobkyně byla vyrozuměna prostřednictvím svého zástupce dne 23. 1. 2017. Dle krajského soudu žalovaný postupoval správně, pokud o zastavení řízení rozhodl usnesením, jež se pouze poznamenává do spisu, nedoručoval jej účastníkům řízení (tedy ani žalobkyni) a o zastavení řízení je toliko vhodným způsobem, tj. sdělením, vyrozuměl [§ 66 odst. 1 písm. h) správního řádu], neboť takový postup předpokládal čl. II, bod 12. zákona č. 350/2012 Sb. Doručení sdělení považoval krajský soud ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. za jiný zákonem stanovený způsob oznámení rozhodnutí žalovaného, od něhož se odvíjí obecná dvouměsíční lhůta pro podání žaloby. Nejzazším termínem pro podání včasné žaloby v posuzované věci tak bylo 23. 3. 2017; žaloba však soudu došla až dne 19. 10. 2017 (18. 10. 2017 podána u provozovatele poštovních služeb - poznámka Nejvyššího správního soudu), tudíž byla podána po uplynutí lhůty k podání žaloby. Tvrzení žalobkyně, že se o rozhodnutí žalovaného dozvěděla teprve z rozsudku krajského soudu ze dne 31. 8. 2017, sp. zn. 30 A 47/2017, doručeného dne 19. 9. 2017 (správně 14. 9. 2017 - poznámka Nejvyššího správního soudu), kterým byla zamítnuta její žaloba proti nečinnosti žalovaného v témže správním řízení, je dle krajského soudu bez vlivu na běh lhůty pro podání žaloby proti rozhodnutí žalovaného.

[3] Usnesení krajského soudu napadla žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností, v níž uplatňuje důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., a to „*ve spojení*“ s písm. a) téhož ustanovení s. ř. s., jelikož nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu spatřuje v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

[4] Stěžovatelka v kasační stížnosti nejdříve vylíčila průběh správního řízení a uvedla, že z dokumentu „*Technická zpráva - následné měření*“ Ing. V. V. ze září 2016 (číslo zakázky 690-1707/2016), tvořícího podklad „*rozhodnutí*“, logicky usoudila, že sdělení ze dne 16. 1. 2017 pojednává o usnesení v jiném řízení, které se týká pouze nepatrné změny terénních úprav, jejichž záměr odpovídá parametrům dle § 80 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*stavební zákon*“). Tomu, že by se mohlo jednat o zastavení řízení o dodatečném povolení terénních úprav v rozsahu zrušeného rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2006, č. j. výst./3333/05-Bo (původně vydaného územního rozhodnutí – pozn. Nejvyššího správního soudu), dle stěžovatelky nic nenasvědčovalo, neboť žalovaný zároveň nezastavil řízení o odstranění stavby vedené pod sp. zn. OVÚP/7027/09/Ma, zahájené dne 20. 10. 2009 a přerušené dne 6. 1. 2010. Stěžovatelka opakovaně namítá, že se o rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2017, č. j. OVÚP/331/17/Ma, dozvěděla teprve z rozhodnutí krajského soudu 31. 8. 2017, sp. zn. 30 A 47/2017, které obdržela dne 14. 9. 2017. Má tedy za to, že žalobu podala včas a její odmítnutí považuje za nezákonné.

[5] Stěžovatelka dále namítá, že skutečně provedené terénní úpravy v rozsahu zrušeného rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2006, č. j. výst./3333/05-Bo, neodpovídají parametrům dle § 80 odst. 3 stavebního zákona; řízení o jejich dodatečném povolení tak dle stěžovatelky nemůže žalovaný zastavit usnesením, o němž účastníky pouze vyrozumí. Stěžovatelka se proto dovolává práva na vydání rozhodnutí (v řízení o dodatečném povolení předmětných terénních

pokračování

úprav) se všemi náležitostmi ve smyslu § 68 a § 69 správního řádu, jež jí bude oznámeno způsobem dle § 72 odst. 1 správního řádu, tj. doručeno dle § 20 správního řádu. Dle stěžovatelky krajský soud nepřezkoumal, zda žalovaný postupoval správně dle § 66 odst. 1 písm. h) správního řádu, ve spojení s čl. II, bodu 12 zákona č. 350/2012 Sb., tzn. zda předmětné terénní úpravy odpovídají parametrům dle § 80 odst. 3 stavebního zákona. Krajský soud proto nesprávně uzavřel, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem, jestliže jí usnesení neoznámil, ale pouze ji o jeho vydání vyrozuměl.

[6] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[7] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Podstatou kasační argumentace stěžovatelky je tvrzení, že dvouměsíční lhůtu k podání žaloby nelze odvíjet od data doručení sdělení žalovaného ze dne 16. 1. 2017, č. j. OVÚP/434/17/Ma, jímž byla prostřednictvím svého zástupce vyrozuměna o zastavení řízení ve věci žádosti o dodatečné povolení terénní úpravy spočívající v rozdělení vodní plochy Š., usnesením ze dne 11. 1. 2017, č. j. OVÚP/331/17, poznamenaným do spisu. Vychází přitom z premisy, že žalovaný nebyl oprávněn předmětné řízení usnesením zastavit, takové usnesení poznamenat do spisu a účastníky řízení o tom toliko vyrozumět, protože předmětem řízení byly terénní úpravy „většího rozsahu“, na něž nedopadá § 80 odst. 3 stavebního zákona. Pro zvolený postup tedy nebyly splněny procesní podmínky; bylo proto třeba vydat ve věci rozhodnutí, které by jí bylo řádně oznámeno doručením písemného vyhotovení.

[10] Kasační argumentaci stěžovatelky je nutno odmítnout. K posouzení oprávněnosti postupu žalovaného, tedy zda byly splněny podmínky pro zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. h) správního řádu, ve spojení s čl. II bod 12. zákona č. 350/2012 Sb., usnesením, jež se pouze poznamená do spisu, by totiž bylo možné přistoupit až poté, co by bylo postaveno na jisto, že žaloba proti zmiňovanému rozhodnutí byla podána v zákonem stanovené lhůtě (§ 72 odst. 1 s. ř. s.) a nejsou dány jiné důvody pro její odmítnutí [zejména z pohledu její přípustnosti, ve smyslu ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ve spojení s § 68 písm. e) s. ř. s., a § 70 písm. a) s. ř. s.] Při posuzování včasnosti podané žaloby tedy nelze jít dále a hodnotit zákonnost napadeného správního rozhodnutí, respektive procesního postupu předcházejícího jeho vydání.

[11] Při posuzování včasnosti podané žaloby pak krajský soud postupoval správně. Lze souhlasit s jeho názorem, že předmětné usnesení ze dne 11. 1. 2017 (jehož zrušení se stěžovatelka domáhá) bylo stěžovatelce *oznámeno* (viz § 72 odst. 1 s. ř. s.) sdělením (terminologií správního řádu *vyrozuměním*), které bylo jejímu zmocněnci doručeno dne 23. 1. 2017. Krajský soud se přitom musel vypořádat se skutečností, že napadené usnesení nebylo žalobkyni *oznámeno* postupem předpokládaným v ustanovení § 72 správního řádu, neboť zákonodárce v čl. II bodu 12. zákona č. 350/2012 Sb. zvolil pro řízení o žádosti zcela nestandardní (a dlužno říci že nevhodný) způsob zastavení řízení. Institut zastavení řízení usnesením, které se pouze poznamenává do spisu, je totiž principiálně spojen s řízeními zahajovanými *ex officio*

(srov. § 66 odst. 2 správního řádu), kdy z povahy věci nemůže být tímto postupem nikterak zasaženo do právní sféry účastníků řízení a není tedy možné takové rozhodnutí napadnout ani odvoláním (už jen z toho důvodu, že se takové rozhodnutí účastníkům *neoznámuje* a pouze se o něm *vyrozumívají*). Za situace, kdy správní rozhodnutí nebylo účastníkovi *oznámeno*, jak to předpokládá § 72 správního řádu a § 72 odst. 1 s. ř. s., neboť byl o jeho vydání pouze *vyrozuměn*, se při úvaze o včasnosti žaloby směřující proti takovému rozhodnutí nabízejí pouze dvě alternativy. První alternativou by bylo vycházet z toho, že vůbec neexistuje okamžik, od kterého by se odvíjela lhůta k podání žaloby; takový postup by však již ze své podstaty představoval odmítnutí přístupu k soudu (*denegatio iustitiae*) a je proto vyloučen. Druhý přístup (zvolený krajským soudem) vychází z předpokladu, že se lhůta pro podání žaloby bude odvíjet od okamžiku, kdy se do právní sféry žalobce dostala informace o tom, že takové rozhodnutí bylo vydáno a co je jeho obsahem. Tento přístup považuje Nejvyšší správní soud za správný, byť *stricto sensu* nedošlo k *oznámení* takového rozhodnutí, ve smyslu vymezení tohoto pojmu v § 72 správního řádu. Jak však již bylo výše uvedeno, v případech, kdy se předpokládá, že správní rozhodnutí (usnesení) může zasáhnout do právní sféry účastníků řízení, musí dojít k jeho *oznámení* účastníkům řízení (nikoli jen k *vyrozumění* o jeho vydání, které vylučuje jejich další přezkum), čemuž konsekventně odpovídá stejná terminologie s. ř. s., který okamžik rozhodný pro běh lhůty k podání žaloby spojuje s *oznámením* rozhodnutí ve správním řízení. Lze tedy ve shodě s krajským soudem uzavřít, že žalobou napadené usnesení bylo stěžovatelce (prostřednictvím jejího zmocněnce) *oznámeno* dne 23. 1. 2017.

[12] Pokud stěžovatelka tvrdí, že se teprve z rozsudku krajského soudu ze dne 31. 8. 2017, č. j. 30 A 47/2017 – 56 (řízení o žalobě proti nečinnosti správního orgánu v předmětném správním řízení), dozvěděla, že rozhodnutí žalovaného bylo konečným rozhodnutím ve věci samé (nikoliv jen o části předmětu řízení – „*nepatrné změny terénních úprav, jejichž záměr odpovídá parametrům uvedeným v ustanovení § 80 odst. 3 stavebního zákona*“), lze souhlasit s krajským soudem, že je taková skutečnost bez vlivu na běh lhůty k podání správní žaloby. Běh lhůty pro podání žaloby je odvislý od oznámení napadeného rozhodnutí (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), nikoliv od pochopení jeho významu. Ostatně zastavení řízení logicky implikuje finální akt daného řízení; ze sdělení žalovaného ze dne 16. 1. 2017 přitom z ničeho nevyplývá, že by řízení bylo zastaveno jen částečně.

[13] Nejvyšší správní soud tedy plně aprobuje závěr krajského soudu, že za den, kdy bylo stěžovatelce *oznámeno* vydání usnesení o zastavení řízení ze dne 16. 1. 2017, č. j. OVÚP/434/17/Ma, je třeba považovat 23. 1. 2017. Následujícího dne počala běžet lhůta pro podání žaloby; tato lhůta marně uplynula dne 23. 3. 2017. Byla-li žaloba proti tomuto rozhodnutí předána poštovní přepravě až dne 18. 10. 2017 (krajskému soudu doručena následujícího dne), jde o žalobu opožděnou, která musela být postupem dle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítnuta.

[14] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s., jí rozsudkem zamítl.

[15] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle *kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl*. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo

pokračování

prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady (přesahující běžnou úřední činnost) vznikly. Nejvyšší správní soud mu proto náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. ledna 2019

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu